

Подиръ нѣколко минути съобщиха ни, че се намираме на дълбочина 15 метра, после 30. Почна да се стъмнява. Спомнихъ си, че на такава дълбочина потъна подводната лодка № 51. „65 м.“ — чу се гласъ по жицата. Леко сътресение, спирка. Тамъ, на върха, прикачватъ ново стоманено вжже. Сега вече ние се намирахме много далечъ отъ земята: 10 мили отъ Бермуда и 1 и пол. миля отъ морското дъно.

На дълбочина 91 м. азъ чухъ изплашения гласъ на Бартонъ. Насочихъ фенера къмъ вратата и видѣхъ тънка струйка вода, която се изливаше на пода. Избърсахме я, но струйката се яви отново.

Следъ две минути бѣхме на дълбочина 122 м., после на 150, 182. Тукъ вече имаше нужда отъ прожекторъ. Азъ го насочихъ къмъ прозореца, и силниятъ лжчъ на електрическата свѣтлина прорѣзва тъмно-синята вода. Никога не бѣхъ виждалъ дотогава такъвъ синъ цвѣтъ. Отъ минута на минута ставаше по-тъмно, най-после настъпи пълень мракъ. „Нощъ“ — помислихъ за мигъ, но веднага се поправихъ: та нима тукъ нѣкога е било день! Водата престана да капе.

Когато се намирахме на дълбочина 15 метра, азъ веднага

